

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/191/2013
Identifikačné číslo spisu:	3809203717
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3809203717.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Astrová 2/A, 821 01 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpený: Advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI, s. r. o., so sídlom Klariská 7, 811 03 Bratislava, IČO: 36 715 638, proti povinnému: I. I., nar. XX. Z. XXXX, bytom S., o vymoženie 1 327,76 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 16Er 488/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 11. apríla 2013 sp. zn. 23CoE 34/2013-29, takto

rozhodol:

Dovolanie oprávneného sa o d m i e t a .
Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Oprávnený podaním zo dňa 6. apríla 2009 podal súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie istiny 1 327,76 Eur s príslušenstvom. Povinnosť povinného zaplatiť mu túto sumu preukazoval rozhodcovským rozsudkom zo 6. februára 2009, sp. zn. B1208514, ktorý vydal STÁLÝ ROZHODCOVSKÝ SÚD zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIÁČNÁ, a. s., so sídlom Trnavská cesta 7, Bratislava, IČO: 35 862 882 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Súdny exekútor následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a o zmene a doplnení ďalších zákonov požiadal Okresný súd Prievidza o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 1 327,76 Eur (40 000,10 Sk) s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku a návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie č. EX 1334/2009 zo dňa 6. apríla 2009. Okresný súd Prievidza uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Prievidza uznesením zo 7. novembra 2012, č. k. 16Er 488/2009-18 exekúciu zastavil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že povinný nemohol individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, nakoľko sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy, s prihliadnutím na právne postavenie účastníkov zmluvy mal súd za to, že pôžička bola povinnému

poskytnutá ako spotrebiteľovi. Zmluva medzi oprávneným a povinným má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Obchodné podmienky pre úver, kde je v článku 9. bodu 9.2 upravená rozhodcovská doložka. Pri skúmaní rozhodcovskej doložky súd bral do úvahy kritériá, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, a teda či rozhodcovská doložka začlenená v rámci podmienok štandardnej zmluvy nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že základným právnym aktom ochrany spotrebiteľa je smernica Rady 93/13/EHS, ktorá bola prebratá zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorý novelizoval Občiansky zákonník, je nevyhnutné ju využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Poukázal, že toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27. júna 2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Aj z predloženého rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd neposkytol povinnému ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorá mu ex lege patrila. Rozhodcovskú doložku v zmluve uzavretej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na podklade ktorej veriteľ - dodávateľ inicioval voči spotrebiteľovi rozhodcovské konanie a ktorá nebola dojednaná individuálne, súd považoval za neprijateľnú (nekalú) podmienku v spotrebiteľskej zmluve a z tohto dôvodu za absolútne neplatnú, teda nemohol byť na podklade takejto doložky vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý bol spôsobilým exekučným titulom. Z uvedených dôvodov súd použil eurokonformný výklad ustanovení na ochranu spotrebiteľa, interpretačné pravidlo podľa ust. § 54 Občianskeho zákonníka (v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa) a rešpektujúc ustálenú judikatúru súdov vyššieho stupňa, exekúciu v súlade s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní ex offo v plnom rozsahu zastavil pre rozpor exekučného titulu so zákonom.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že preskúmaním obsahu spisu mal za preukázané, že v posudzovanej exekučnej veci sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, kde súd prvého stupňa poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku. Poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré bolo v preskúmvanej exekučnej veci vydané, však samo osebe ešte neznamená, že súdny exekútor pohľadávku reálne vymôže. Exekučný súd je totiž v exekučnom konaní zo zákona oprávnený aj povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktoré mu umožňuje preskúmať aj materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Ak zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu sa exekučné konanie nachádza. S poukazom na uvedené, je preto zrejmé, že aj po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku so zákonom a poverení súdneho exekútora po tomto preskúmaní, má exekučný súd právo, a aj povinnosť exekúciu zastaviť, ak sú na to splnené podmienky. Výpočet neprijateľných podmienok uvedený v § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej už len "OZ") v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere navyše nie je taxatívny, a preto sa môže spotrebiteľ domáhať ochrany aj pred inými, než tam uvedenými podmienkami, ktoré je možné považovať za neprijateľné a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je to všeobecná (generálna) klauzula, podľa ktorej sa predovšetkým bude posudzovať určitá podmienka, či môže byť neprijateľná. Pokiaľ vo veci vydali rozhodcovský rozsudok rozhodcovia, ktorí konali na základe rozhodcovskej doložky, ktorej dojednanie je neprimeranou podmienkou, súd prvého stupňa v konečnom dôsledku správne exekúciu zastavil, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd

napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej veci a už prv začalo konanie, ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej svoje dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že nakoľko si povinný svoj záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o úvere nesplnil, oprávnený uplatnil svoju pohľadávku žalobou na rozhodcovskom súde. Povinný v rozhodcovskom konaní nevyužil svoje právo vyjadriť sa k žalobe a zaujať stanovisko k vzniknutej situácii. Rozhodcovský súd tak rozhodol v súlade so Zákom o rozhodcovskom konaní na základe jemu predložených dôkazov. Uviedol, že predmetná rozhodcovská doložka bola uzavretá platne v súlade s právnymi predpismi platnými v čase uzavretia Zmluvy a že súd nie je v exekučnom konaní oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky ex offio. Aj bez návrhu môže posúdiť jej neprijateľnosť výlučne v sporových konaniach v zmysle § 153 ods. 3 O. s. p. V exekučnom konaní je súd oprávnený posúdiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky len v zmysle § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní, aj to len pokiaľ ide o rozpor plnenia. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá so spotrebiteľom automaticky považuje za neprijateľnú. Skutočnosť, že rozhodcovské konanie inicioval oprávnený, nemôže mať za následok neplatnosť rozhodcovskej doložky. V zmysle tohto konštatovania by bola pozícia oprávneného ako žalobcu v rozhodcovskom konaní úplne vylúčená, zatiaľ čo spotrebiteľ by mohol v rozhodcovskom konaní vystupovať len ako žalobca. Ďalej uviedol, že ust. § 53 ods. 4 písm. r/ OZ nebolo v čase dojednania rozhodcovskej doložky účinné a ani jedna zo strán nemohla predpokladať, že takto dohodnutá rozhodcovská doložka by mohla byť neprijateľnou podmienkou. Podľa jeho názoru aplikáciou tohto ustanovenia oba sudy porušili zásadu zákazu retroaktivity, a tým významne narušili princíp právnej istoty účastníkov zmluvy, ktorý je základným princípom právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR. Ďalej poukázal na ust. § 93b ods. 1 a 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom do 30. novembra 2009, v zmysle ktorého sú banky povinné predložiť svojim klientom návrh rozhodcovskej zmluvy. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy. Predložením návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy si právny predchodca oprávneného splnil povinnosť, ktorá mu vyplývala z vyššie uvedeného ustanovenia. Dovolateľ poukázal na anglickú, českú a slovenskú verziu čl. 3 ods. 3 bod 1 písm. q/ Smernice Rady 93/13/EHS a uviedol, že slovenský preklad predmetného ustanovenia je chybný. Smernica Rady 93/13/EHS považuje za nekalú podmienku takú rozhodcovskú doložku, ktorá od spotrebiteľa vyžaduje, aby spory v ktorých je spotrebiteľ aktívne legitimovaný, predkladal na riešenie výlučne v rozhodcovskom konaní, ktoré nie je upravené právnymi predpismi. V slovenskom právnom poriadku rozhodcovské konanie je upravené zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Ďalej dovolateľ poukázal na ust. § 35 Zákona o rozhodcovskom konaní a na ust. § 159 ods. 2 a 3 O. s. p. a uviedol, že rozhodcovský rozsudok predstavuje prekážku res iudicata a v zmysle uvedených ustanovení je záväzný aj pre exekučný súd. Výnimkou v tomto smere je ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorých exekučný súd zastaví exekučné konanie, ak sú splnené podmienky uvedené v týchto ustanoveniach. Exekučný súd je oprávnený skúmať súlad plnenia, na ktoré povinného zaviazal rozhodcovský súd v súlade so zákonom, resp. dobrými mravmi, a nie z hľadiska platnosti alebo neprijateľnosti jednotlivých ustanovení Zmluvy o úvere. Opätovným posudzovaním obsahu Zmluvy o úvere a Obchodných podmienok pre úver, ktoré tvoria podklad rozhodnutia rozhodcovského súdu, odvolací súd porušil zásadu nezmeniteľnosti a záväznosti právoplatného rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je povinný skúmať ex offio iba súlad exekučného titulu so zákonom, tzn. formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti tohto titulu, nie vecnú správnosť exekučného titulu. Zároveň poukázal na stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 z 26. októbra 2006 Elisa Mariá Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL bod 38, v zmysle ktorého sú sudy povinné rozhodnúť o nekalosti rozhodcovskej doložky v rámci žaloby o zrušenie, ak sa jej spotrebiteľ nedomáhal v rámci rozhodcovského konania. Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora (ES) vo veci C-40/08 z 29.

januára 2008 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira. Uviedol, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offio skúmať povahu rozhodcovskej doložky vzhľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ktorý predstavuje prekážku veci rozhodnutej. Zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje povinnému podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, povinný však nevyvinul žiadnu aktivitu za účelom ochrany svojich práv v rozhodcovskom konaní a ani v čase po vydaní rozsudku. V zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku nevyhnutným dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie musí byť zastavenie exekučného konania. Nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému ako účastníkovi exekučného konania odopiera právo na výkon rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým v zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V danej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z uznesení upravených v uvedených ustanoveniach. Preto prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, 2 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. (druhá veta) je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnený procesné vady konania uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania. Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených procesných vád.

Dovolateľ namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ustanoveniach § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku; jej nedostatok sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má za následok zastavenie konania a (prípadné) postúpenie veci inému orgánu.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní neumožňuje exekučnému súdu skúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, teda hodnotiť skutkovú a právnu stránku prípadu a vykonávať k tomu potrebné dokazovanie a vydávať rozhodnutie vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov a zákona o rozhodcovskom konaní, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Z obsahu tejto námietky sa javí, že nejde o námietku dovolateľa nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia (ich právne posúdenie veci).

Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1, Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j., že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, resp. o to isté, čo sa prejednávalo v právoplatne skončenom konaní. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, ak vyplýva z rovnakých skutkových okolností.

Namietal, že súdy v danom prípade v rozpore so zákonom po vecnej stránke preskúmavali rozsudok rozhodcovského súdu - exekučný titul. Uviedol, že doručený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu. Tvrdil, že iba v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku (ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní) za splnenia zákonom požadovaných náležitostí, je možné pristúpiť k preskúmvaniu vecnej stránky rozhodcovského rozsudku. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Z obsahu tejto námietky sa javí, že nejde o námietku dovolateľa v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p., ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., Astrová 2/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, proti povinnému: I. I., nar. XX. Z.

XXXX, bytom S., o vymoženie 1 327,76 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 16Er 488/2009, na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok zo 6. februára 2009, sp. zn. B1208514, ktorý vydal STÁLY ROZHODCOVSKÝ SÚD zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s., nepredchádzalo žiadne iné exekučné konanie s tým istým predmetom konania a ktoré by sa týkalo tých istých účastníkov konania. Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vydaný vo forme rozhodcovského rozsudku, je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu, totiž vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie.

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Ďalej dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tzn., že v danej veci bol návrh na začatie exekučného konania podaný. V tomto prípade z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) nejde zo strany oprávneného o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. e/ O. s. p., ale o námietku, ktorou napáda vecnú správnosť postupov a právnych záverov súdov, resp. ich právne posúdenie vecí, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené k takejto vade v posudzovanej veci nedošlo.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť konať pred ním a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súdna prax je jednotná v tom, že za porušenie práva v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky. Výsledkom takéhoto rozhodnutia je totiž stav, kedy exekúcia už neprebehne (resp. sa zastaví), čím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia (pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 24/2010, sp. zn. 3 Cdo 209/2008). Dovolací súd preto skúmal, či v preskúmvanej veci nejde o túto vadu konania. Dospel k záveru, že konanie súdov nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

V rámci prieskumu rozhodnutí súdov z hľadiska uvedenej vady bolo kľúčové zodpovedanie na otázku, či exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, je pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávnený aj bez návrhu (ex offa) posúdiť platnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j., či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom (túto skutočnosť napokon nepopiera ani dovolateľ). Význam tohto oprávnenia je v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý na to nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe preto nemožno viesť nútený výkon rozhodnutia.

Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medziiným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť spor sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť, absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

Uvedené možno podľa dovolacieho súdu zhrnúť tak, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offo) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodíť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. septembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 230/2011, ktoré boli na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 29. novembra 2012 prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Nemožno preto prisvedčiť dovolateľovi, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu exekučnému súdu nevyplýva oprávnenie rozhodcovskú doložku posúdiť z hľadiska jej platnosti.

V preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne.

Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia, exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu tak, ako to mylne tvrdil vo svojom dovolaní dovolateľ. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky exekučný súd len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

K samotnému záveru exekučného súdu v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosti a teda platnosti) treba uviesť, že v danom prípade mal exekučný súd k dispozícii rozhodujúce skutkové podklady, z ktorých mohol získať potrebné informácie o skutkovom a právnom stave (z rozhodcovského rozsudku je okrem iného zrejmé, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na článku 9. bodu 9.2 Obchodných podmienok pre úver, na zmluve o úvere z 22. februára 2007 a na Obchodných podmienkach pre úver - verzia 1/2006). Otázku prijateľnosti rozhodcovskej doložky skúmal v súlade so smernicou len z hľadísk, ktoré smernica v čl. 3 bod 1 a 2 (individuálne dojednanie podmienky) a v čl. 3 ods. 3 bod 1 písm. q/ (vyžadovanie prejednávania sporov výlučne rozhodcovským súdom) výslovne pripúšťa. Jeho skutkové závery, ktoré v súvislosti s platnosťou rozhodcovskej doložky urobil, majú povahu zjavných skutkových zistení vyplývajúcich z vyššie uvedených podkladov. Záver exekučného súdu o tom, že skúmaná rozhodcovská doložka je neprijateľná, a preto je neplatná, nie je v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom smernice a ani v zjavnom rozpore s obsahom spisu. Listiny, ktoré mal exekučný súd k dispozícii, takéto záver umožňovali.

V tejto súvislosti pre úplnosť treba dodať, že oprávnený mylne v dovolaní tvrdí, že exekučný súd postupoval v rozpore so zákonom, keďže ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka nebolo v čase dojednávania rozhodcovskej doložky účinné. Citované zákonné ustanovenie podáva len príkladný výpočet neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľských zmluvách. Prijateľnosť podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve bolo preto možné skúmať aj z iných hľadísk, ako v tomto ustanovení výslovne uvedených, najmä z tých, ktoré boli v súlade so smernicou tak, ako tomu bolo v danom prípade.

Keďže exekučný súd zistil už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, že exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku predloženého oprávneným je v rozpore so zákonom, dospel k správne záveru, že nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ súd prvého stupňa predmetnú žiadosť zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. Postup súdov nižších stupňov nemal preto za následok odňatie možnosti oprávneného konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

K námietke dovolateľa, že právny predchodca oprávneného v danom prípade len plnil zákonnú povinnosť, dovolací súd uvádza, že § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere) zakotvoval povinnosť bánk ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona (osobitným zákonom sa podľa poznámky pod čiarou 88k rozumie zákon č. 244/2002 Z. z. (ako celok) a tiež § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov - ďalej len „zákon č. 510/2002 Z. z.“). Poznámka pod čiarou nemá síce normatívny charakter, slúži ale na spresnenie výkladu zákona (viď R 109/2011). Dovolací súd preto pri výklade ustanovenia § 93b ods. 1

zákona č. 483/2001 Z. z. vzal na zreteľ právne predpisy, na ktoré sa pri tomto ustanovení pod čiarou odkazuje. Zohľadnil, že zákon č. 244/2002 Z. z. je právny predpis, ktorý obsahuje ustanovenia všeobecnej povahy, charakterizujúce každé rozhodcovské konanie, zloženie a činnosť všetkých rozhodcovských súdov, štandardný priebeh rozhodcovského konania, náležitosti rozhodcovského rozhodnutia, ako aj všeobecné predpoklady jeho zrušenia, uznania a výkonu. Prihliadol tiež na to, že ustanovenie § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. má podstatne konkrétnejšiu povahu, zohľadňujúcu individuálne postavenie banky a okolnosti prípadu, v ktorom dodávateľom je banka a v jej spotrebiteľskom spore s klientom ide o plnenie z bankového obchodu. Podľa tohto ustanovenia sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné spoločne alebo prostredníctvom svojho záujmového združenia zriadiť stály rozhodcovský súd podľa osobitného zákona so sídlom v Bratislave; štatútom tohto stáleho rozhodcovského súdu sa môžu zriadiť aj jeho pobočky. Podľa § 67 ods. 2 zákona č. 510/2002 Z. z. stály rozhodcovský súd podľa odseku 1 je príslušný rozhodovať predovšetkým spory z platobného styku, ktoré vznikli medzi a) vykonávacími inštitúciami a klientmi pri vykonávaní prevodov, b) vydavateľmi elektronických platobných prostriedkov a oprávnenými držiteľmi elektronických platobných prostriedkov pri vydávaní a používaní elektronických platobných prostriedkov. Citované zákonné ustanovenia mali viesť právneho predchodcu oprávneného (Poštová banka, a. s.) k tomu, aby klientovi (povinnému) ponúkol neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné spory zo zmluvy o úvere budú rozhodované: a) v rozhodcovskom konaní, b) pred stálym rozhodcovským súdom, c) zriadeným bankami spoločne alebo prostredníctvom ich záujmového združenia. V preskúmvanej veci spis nenasvedčuje tomu, že právny predchodca oprávneného takto postupoval - nevyplýva z neho, že by sa rozhodcovská doložka, ktorá bola v danom prípade uzavretá, týkala rozhodcovského konania pred takým rozhodcovským súdom, ktorý vykazuje vyššie uvedené znaky (viď a/ až c/). Predmetné zmluvné dojednanie sa podľa všetkého netýka stáleho rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením, ale iného stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bol ustanovený odlišným subjektom. Námietku oprávneného, že jeho právny predchodca len plnil svoju zákonnú povinnosť, plnenie ktorej nemohlo viesť k neprijateľnej podmienke v spotrebiteľskej zmluve, preto dovolací súd považoval v danom prípade za nedôvodnú.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť aj námietku oprávneného, že slovenský preklad čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice nie je správny. V súvislosti s touto námietkou Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

Skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom

konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespĺnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p. a § 219 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Dovolaateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolaací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.